

Залишена

КУПИТИ

Про книгу

Спокусившись пропозицією легкого заробітку, Оля вирушає з попутницею в невідоме село. У безкраїх лісах зони добровільного відчуження вона знаходить тіло й мимохіть стає ключовою фігурою розслідування. Оля прагне якнайшвидше залишити ці місця забутих доріг, таємничих могил і дивних людей з похмурими історіями. Але нерозкрита справа перетворюється на пастку. Головній героїні доведеться самостійно дошукатися правди, дізнатися, що стало причиною трагічних подій — людська жорстокість, змова чи якась хтонічна сила. Адже місцеві переконані, нібито ліси ховають щось небезпечніше за вбивцю.

Розділ 1

Притча

Першими її знайшли мухи. Колисали монотонним дзюрчанням жужалець, облягали тенетами лоскітливих лапок, прикрашали дрібними перлами жовтавих яєць. Мухи робили те, на що призначила їх природа, — помазували її на нове життя. Другими її мали б знайти жуки, а за ними — мурахи, що прийшли б полювати за їхніми личинками, однак сторожкі кроки, приглушені глицею, порушили передбачений природою ритуал.

Волосся було розкішне. Воно лежало хвилями на землі, наче коштовний відріз шовку, подекуди прохромлений шпичачками зеленого моху. Ліс довкола хитався від вітру, пускаючи косами золотаві блискітки. Охристий відтінок землі, зелені мазки рослин, світло й півтінь створювали досконалий сюжет, гідний пензля художника. Оля дивилася незмигнуто, наповнюючись щемким сумом моменту, так, ніби побачила Офелію з картини Мілле в мить її злочасного падіння.

«Я мала б злякатись», — дорікнула сама собі. Однак розум її хапався за надію — це не те, чим здається, що завгодно інше: сплутані нитки, хутро тварини, оптична ілюзія, гра підсвідомості. Хіба буває так у житті, що ти заходиш у ліс і натрапляєш на колоду, з якої струменіє людське волосся? Оля підступилася ближче, сонце слідувало за нею, вихоплюючи з тіні високий блідий лоб і світлі рисочки брів.

— Що це? — Настя стояла поряд, уже й не думаючи тікати.

Оля здригнулася, але не від голосу, а від страху побачити більше. Понад усе не хотілося бачити очі. Очі мертвої незнайомки, яка лежала в колоді, ніби в чудернацькій домовині, розсипавши назовні довге волосся. Як у казці про принцес, з їхніми кришталевиими трунами, баштами, з яких спускають золоті коси на прохання. Олі здавалося, що доки вона не бачить очей, доти зможе тримати в собі це відчуття нереальності того, що перед нею. Та, хоч як вона опиралася, розуміння дійсності неприємно холодило розум — перед нею мертва жінка. Вона знайшла труп. І що тепер робити? Повідомити поліцію? Оля витягла телефон, сподіваючись, що в цій глушині не буде покриття. Але штрихована позначка мережі буда майже заповнена.

— Це хто? — знову спитала Настя.

Оля нарешті отямилася, відірвала погляд від блискіток на зо-лотавих пасмах, запала телефон назад у кишеню й повернулася до дівчини. Та вже рушила вперед, просто до знахідки.

— Ніхто, — зловила її за плечі, розвертаючи в інший бік. — Пішли до машини, і так затримались, треба їхати.

Настя розвернула тулуб, але досі заглядала через плече на те, що лишилося позаду. Блакитна райдужка її лівого ока попливла догори й зникла за повікою, як повний місяць за хмарою. Оля тягла Настю за собою, під пальцями відчуваючи міць коренастого, дебелиого тіла підлітки. Та не чинила спротиву, однак, коли схотіла б, навряд чи мала й худа Оля змогла б її стримати. Тому вона з усіх сил намагалася відволікти, забалакати дівчину:

— Пішли-пішли, там тебе вже бабуся зачекалася, а ми тут по лісу бігаємо, як зайці.

У самої ж дрібно тремтіли пальці, руки й ноги відчувалися непевними, м'якими, ніби в щойно народженого оленяти. Чи то через шок від побаченого, чи через недавню біганину по лісі й страх загубити підлітку, за яку тимчасово відповідала. Що далі відходили від галявини, то міцнішало відчуття, що вона робить щось злочинне, ганебне. Оля пришвидшувала крок, відчуваючи на собі фантомний погляд, наче залишила в лісі не мертве тіло, а людину в скруті. На дорогу вона вийшла геть розгубленою. Аби не втратити контроль, з усіх сил трималася за думку, що найважливіше зараз — доставити Настю до баби. А про інше вона подумає потім, у спокої, на самоті, скинувши з себе тягар відповідальності.

Завівши двигун, Оля глянула в бокове дзеркало. Дорога позаду зіщулилася між стінами сосен, губилася серед молодої порослі, що підступала з обох боків. Ліс безжально поглинав цю нитку, яка зв'язувала село Настиної баби з цивілізацією, затирав слід, яким до нього колись прийшли люди, нахабно привласнював все принесене ними — хати, дороги та й самих нечисленних людей. Вони проїхали кілька таких сіл, затулених від очей подорожніх молодим підліском, ніби зеленою кригою, що скувала залишки життя. Чорні кістяки хат щетинилися зогнилим балками, ніби здичавілі пси, застерігали наблизитися, оберігаючи своє усамітнення, свій відхід у небуття.

Настя совалася на сидінні, тому визначити, куди вона дивиться, Олі досі було важко. Здорове око — ніби прямо, на дорогу попереду, а хворе знову й знову пливло по колу, збиваючи з пантелику.

— Поїхали? — Оля всміхнулася до дівчини. Це мав би бути підбадьорливий жест, однак внутрішнє напруження спотворило його, зробило удаваногумовим. Поволі рушила, вдивляючись у дорогу перед авто, дякуючи Насті за її байдужість до всього довколишнього й до спілкування зокрема. Знову кинувши погляд на пасажирку, Оля побачила, як та розглядає пейзаж довкола:

на її круглому, плескатуму лиці не проступало жодної емоції. Лише око сіпалося, у ритмі миготіння дерев за склом.

Олю переповнювало відчуття нереальності. Таке буває у снах, коли робиш щось не з власної волі, а за примхою сновидіння. Вона перебирала в думках усі події, що привели її в цю відлюдну місцину, не ймучи віри, що добровільно погодилася на таку пригоду. За вікном плив ліс, здавалося, краєвид не змінювався, хоча авто вправно глitalo відстань. Ніби вони й не їхали зовсім, стояли на місці, а чиясь незрима рука рухала обабіч дороги ту саму картинку. У цій ірраціональній тиші салону, де єдиний звук — такт мотора — став уже нечутним вуху білим шумом, Оля не могла сприймати думки про мертву жінку як щось справжнє. Лише як сон уві сні, щось тривожне й мультке на периферії свідомості.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ